

Belgjerning bør snarest muligt komme de qvindelige Fanger tilgode; ja, det er en farlig Sag at inklade sig paa, fra Statens Standpunkt at afgjøre dette; hvad der kan være en Belgjerning for den Ene, kan maaskee være alt Andet end en Belgjerning for den Anden, og naar der specielt tales om den Straf, som her benævnes en Belgjerning, da er det sandt nok, at det i mange Tilfælde er en Belgjerning for et Fruentimmer, at hun affondres fra fordærveligt Samqvem med fordærvede Personer, men det kan dog ogsaa være muligt, at det kan kaldes alt Andet end en Belgjerning at udsætte navnlig et ungt Fruentimmer for Censomhedens Dvaler og for de Sindshygdomme, som maaskee kunne blive en Følge af den Tungsindeghed, som Censomheden nærer. Men lad det være med Belgjerningen, som det være vil, lad denne Straffemaade være en Belgjerning, saa vil jeg dog lægge de ærede Medlemmer paa Sinde, at Staten overhovedet ikke har den Opgave at uddele Belgjerninger. Det kan maaskee være en sand Belgjerning for en Mand at blive berøvet Raadigheden over sin Fortæue, over sin Person, ja, det kunde i en vis Forstand siges at være en Belgjerning for et Menneske, at man saa hurtigt som muligt expederede ham ud af denne Verden; ville De Herre tage Consequentserne og altsaa sige: Er det en Belgjerning mod en Mand at berøve ham hans Frihed eller hans Liv, da skal man gjøre det? Nei, er der Noget, som skal respecteres netop paa Statens Gebeet, da er det den menneskelige Personlighed og den menneskelige Frihed. Men saa siger man: „Saa, er det ikke en Raabe, er det ikke en Belgjerning, gjør det heller ikke Noget til Sagen, thi det er i Virkeligheden den samme Straf“. Den samme Straf! ja, i begge Tilfælde hedder det vistnok Forbedringshuusstraf; men det forekommer mig, at der, naar man skal undersøge Straffearter, er en meget væsentlig, kvalitativ Forskjel mellem den Arbeidsstraf, der udstaaes i Enkeltcelle, og den, der udstaaes i fælles Arbeidsfængsler; hvorledes kan man da paastaae, at det er den samme Straf? „Loven, siger det ligefrem;“ men naar Loven netop anordner, at naar Forbedringshuusstraf skal udstaaes i Enkeltcelle, da skal Straffetiden forkortes paa en vis Maade, saa

tilfjængbegiver jo Loven derved, at disse Straffearter i og for sig ere kvalitativt forskellige, og hvorledes kan man sige, at det er muligt med mathematiske Nøjagtighed at træffe Forholdet mellem disse to i sig selv saa væsentligt forskellige Straffearter? Naar Fængselsstraf i Enkeltcelle er væsentlig forskjellig fra Fængselsstraf i fælles Arbeidsstuer, hvor kan man saa sige, at $\frac{2}{3}$ svarer til $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{2}$ til en Heel? Det lader sig umulig gjøre. Man siger fremdeles, at det kun er en Forskjel i Straffens Udtaaelsesmaade, kun en reglementarisk Forskjel, og at Enhver, der indsættes i Fængslerne, maa underkaste sig de forskellige Reglementer, uden at han kan protestere derimod; jeg siger, at det er aldeles forkeert, det er noget ganske Andet end Reglementer, hvorom Talen her er. Og naar man siger, at der ikke i nogen Lov er fixeret, at Forbedringshuusstraf skal udstaaes i fælles Arbeidsstue, saa siger jeg: Det er ganske vist, at det ikke staaer i nogen tidligere Lov; men, som den ærede Tale bemærkede, er der en bestaaende Tilstand, som ikke kan antages at være ubekendt, og som i alt Fald ikke væsentlig bør forandres, uden at man derom vedtager en ny Bestemmelse; men jeg skal sige til, at efter 30te November 1857 er der en Lov for, at qvindelige Forbrydere ikke skulle indsættes i Enkeltcelle; naar man i 1857 fandt det nødvendigt ved Lov at bestemme, at Forbedringshuusarbejde kunde udsønes i Enkeltcelle under de nærmere Betingelser, som Loven angiver, saa bringer Loven denne Bestemmelse kun i Anvendelse paa Mandfanger og ubelukkede Qvindesfanger; derved er det altsaa sagt, ved Loven af 1857 er det altsaa givet, at den Forbedringshuusstraf, som Qvindesfanger skulle udsønes, ikke er Arbejde i Enkeltceller. Tilfødt falder man i Udvalgets Betænkning ned til at tale om Hensigtsmæssighedsgrunde; ja, man er gaaet vidt, naar der, hvor Spørgsmaalet er om Straf og Retfærdighed mod dømt Forbrydere, kan være Tale om, hvad der er „hensigtsmæssigt“; men naar der siges, at det er hensigtsmæssigt ogjaa for „Medfangernes Tarv og Ret“, maa jeg tilstaae, at jeg ikke ret forstaaer, hvorledes det skulde være hensigtsmæssigt for Medfangernes Tarv; det skulde da være paa den Maade, at Medfangerne vare interesserede